

Kedves Testvérek!

Diogenész cinikus filozófusról mesélik, hogy egyszer egy ember a tanítványa akart lenni. Mikor Diogenész ezt meghallotta, a kezébe nyomott egy döglött heringet, és így szólt hozzá: *Kövess engem!* És végigvitte a város legforgalmasabb helyein, a piactéren, a templomok előtt. Diogenésztől már megszokták, hogy furcsa dolgokat művel – ő pedig nem törődött vele, ha nevettek rajta. De kinevették az új tanítványát is, aki egy nyálkás, bűdösödő, döglött heringet markolászott, mint filozófiai feladatot. Ő egy darabig tűrte, aztán egy idő után eldobta. Ekkor Diogenész ránézett, és ennyit mondott: *Hmmm... Egy heringen múlt a barátságunk.*

Nekünk min múlik a barátságunk Jézussal? A példázatbeli embernek vajon egy ruhán múlt? Vagy nem volt elég jó? Nem volt méltó a lakomára? Nézzük meg egy kicsit közelebbről az Evangélium szövegét.

Gyermekkoromban a kezembe került egy könyv, amely a nagy világvallásokat hasonlította össze. Volt benne egy táblázat, hogy melyikben mit szabad tenni. Kiderült belőle, hogy az iszlámban lehet egy férfinak több felesége, de nem ihat alkoholt, a zsidók ihatnak alkoholt, de nem ehetnek disznóhúst és tenger gyümölcseit, a hinduk pedig marhahúst nem. Ebben a példázatban semmi ilyet nem hoz fel Jézus, sőt, az egész Újszövetségben is csak minimális ilyen jellegű korlátozással találkozunk, az is főleg a különböző kultúrából érkező hívek békés egymás mellett élése miatt van.

Nem ezen múlik hát a barátságunk.

Gondolhatjuk azt is, hogy ez az ember nem volt elég jó. Mint a gazdag ifjú, aki a parancsokat megtartotta, de egy fogyatkozása volt még. Jó volt, de nem elég jó. Érdekes módon a példázat ezt az értelmezést sem támogatja. Azt olvassuk: *A szolgák kimentek az utakra és összeszedtek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt.* És erről az emberről nem tudjuk, hogy az összesedett jók vagy az összesedett gonoszok

közül való volt. Vagyis nem azon múlik Jézus meghívása, hogy jók vagy gonoszak vagyunk. Gonoszként is hív, és ha jó vagyok se elég csupán az, hogy hív.

Felmerülhet bennünk hogy eleve valami kizáró ok, vagy méltatlanság miatt nem kerülhetünk az Ő közelébe. Valóban méltatlanok vagyunk. Első körben Izrael népéhez, a kortárs zsidókhoz szólt Jézus és az első tanítványok is. Mi, pogányokból lett keresztények később jöttünk, de még csak nem is ez a lényeg. Innen is félre lehet menni. Attól, hogy az esélyes bicikliversenyző, mint most Olaszországban, kiesik, még nem automatikusan nyer a következő.

A kulcsot a példázat értelmezéséhez Izsák atya adta meg, javaslom elolvasásra a mostani Új Emberben megjelent cikkét. Figyeljétek meg: ez az ember egyedül van. Nem szól sem a királyhoz, sem a többiekhez. Nem kér ruhát. Nem kérdezi, hogyan tehetne szert rá. Ott van a közösségben, de nem tagja a közösségnek. Nem közösségi tag, hanem egy ember egy idegen tömegben. Nincs kapcsolata sem a királlyal, sem a szolgálkkal, sem a többiekkel, akik a jók és gonoszok közül ott vannak a menyegzőn.

Testvérek, ez Jézus barátságának a kulcsa. Ez az első lépés az új ruha, az új személyiség felé. Hogy kapcsolatban vagyunk-e valójában Vele – vagy csak ott vagyunk némán a tömegben. Nem lehetünk olyan gonoszak, hogy ez a kapcsolat ne változtasson meg, és nem lehetünk olyan jók, hogy nélkülözhetnénk. Erről az új ruháról, az új személyiségünkről Pál apostol ezt írja az Efezusi levélben: *2 Öltsetek magatokra az Isten hasonlóságára, igaz mivoltban és igaz szentségben teremtettt új embert!*

Az Új emberünk Krisztus, aki eleget tett értünk. Ennek a felfedezése, elfogadása, megélése napi szintű feladat. Hogy válhatunk a szerető és szent Istenhez hasonlóvá, ahogy Pál írja? Ez titok. Nem elég, hogy bizonyos dolgokat teszünk, bizonyos dolgokat pedig nem. Titok, de egy biztos: akkor változunk, ha kapcsolatban vagyunk.

Ahogy ti is látjátok, hogy megváltozik a gyermeketek, ha mással kezd barátkozni. Megváltozik az osztály, ha új tagjai lesznek. Megváltozik az ember, ha kapcsolatba kerül egy másik emberrel – hát még ha Jézussal kerül kapcsolatba.

A változást keresve legyünk többet Istennel, keressük, hogy hol van a munkánkban, a kinti sétában, a reggeli kávézásban, az imában, az őszi erdőben. Ha nyitottak vagyunk Rá, ha kapcsolatba kerülünk vele, változni fogunk.

Úgy legyen, ámen.